

Arrest

nr. 275 006 van 6 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij stelt van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Zij dient op 16 maart 2021 een aanvraag in voor een verblijfskaart van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*), op grond van haar relatie met een Spaanse broer E.H.H.S. Op 23 juli 2021 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 oktober 2021 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie (gezinsherenigingsaanvraag).

Op 1 maart 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit vormen de bestreden beslissingen met volgende redengeving:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie 1, die op 06.10.2021 werd ingediend door: Naam: E. H. Voorna(a)m(en): H. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: X Geboorteplaats: Midar Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 06.10.2021 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde E. H. H. S., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’ Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’. Betrokkene diende op 16.03.201 reeds een eerste aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 23.07.2021 geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering. Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden in het kader van de huidige aanvraag volgende documenten voorgelegd: - reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 09.05.2018 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. - Een 30-tal geldstortingen vanwege de referentiepersoon in Spanje aan betrokkene in België in de periode augustus 2018 tot augustus 2020. Aangezien deze betrekking hebben op de situatie in België zijn deze stortingen niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De stortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde in Marokko (A. E. H.) in 2007, 2008, 2017 en 2018 hebben geen toepassing op betrokkene en zijn evenmin relevant in het kader van de huidige aanvraag. De ene storting in 2015 van de referentiepersoon aan betrokkene in Spanje, is op zich te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Al deze stukken werden door betrokkene reeds voorgelegd in het kader van zijn eerste aanvraag gezinshereniging. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon zich pas in september 2020 in België heeft gevestigd en dat betrokkene al sedert minstens mei 2018 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat:

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 06.03.2021 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat. Het gegeven dat betrokkene sedert 06.03.2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg

dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.. Wettelijke basis: - artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980 Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. - Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken: 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.07.2021 dat hem op 26.07.2021 per aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is. 6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene diende op 16.03.201 reeds een eerste aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 23.07.2021 geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigering en diende al op 06.10.2021 een tweede aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hetzelfde stukken neerlegde als bij de eerste aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit eerdere beslissing inzake zijn aanvragen gezinshereniging dat zijn volgende aanvraag geen kans maakte temeer hij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

(...)"

Op 1 maart 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Ook tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), zaak gekend onder rolnummer RvV X.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van:

"substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, machtsoverschrijving en dit in samenlezing met artikel 52 § 4, lid 5 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981"

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Aangezien artikel 52 § 4, lid 5 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 het volgende stelt:

"[...] Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. [...]"

Doordat de bestreden beslissing geen handtekening draagt van de persoon die gemachtigd werd tot het nemen van een dergelijke beslissing (lees: bestreden beslissing).

De bestreden beslissing vermeldt enkel "[...] #SIGNATURE# [...]" zonder dat zij een nog een naam noch een "originele" of "genummeriseerde" handtekening draagt.

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken door welke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (Zie: J. Dumortier en S. Van Den Eynde, "De juridische erkenning van de elektronische handtekening", in Computerrecht 2001/4, p. 187).

De handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing van de identificatie van zijn auteur. De handtekening van de auteur van een administratieve beslissing (lees: bestreden beslissing) moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat dus om een substantiële vormvereiste.

De "[...] #SIGNATURE# [...]" kan niet beschouwd worden als een handtekening in de zin van artikel 2 van de Wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten.

In casu is er zelfs geen enkele handtekening.

Wie deze "[...] #SIGNATURE# [...]" aanbracht is onduidelijk.

De aangebrachte "[...] #SIGNATURE# [...]" beantwoordt in elk geval niet aan de definitie van de (elektronische) handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening. Verzoeker weet niet wie de werkelijke auteur is van de beslissing en kan de hoedanigheid van de persoon helemaal niet nagaan.

Het valt niet uit te sluiten dat "[...] #SIGNATURE# [...]" werd aangebracht door een niet gemachtigd ambtenaar.

Bovendien weet verzoeker niet of "[...] de minister of zijn gemachtigde [...]" zoals bepaald in artikel 52 § 4, lid 5 van het Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 de bestreden beslissing heeft genomen.

De administratieve beslissing (lees: bestreden beslissing) dd. 01.03.2022, is dus behept met een substantiële nietigheid en is derhalve nietig (zie in dezelfde zin: R v State 8 mei 2009, nr. 193.106).

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2. De verzoekende partij stelt de vraag naar de identiteit en de bevoegdheid van de steller van de akte. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad zelfs ambtshalve dient te onderzoeken of de bestreden beslissingen werden genomen door de hiertoe bevoegde overheid. De bevoegdheid van de steller van een bestuurlijke beslissing raakt immers de openbare orde (RvS 11 juli 2013, nr. 224.332). De delegaties van bevoegdheid aan een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geregeld bij de artikelen 6 en 7 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Voor de bevoegdheid van de steller van de akte moet worden gekeken naar de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar het Delegatiebesluit. In dit laatste besluit wordt bepaald welke beslissing door welk personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken mag worden genomen.

Verder stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen ook geenszins de identiteit, de naam of hoedanigheid van de steller van de akte blijkt. Evenmin bevatten de bestreden beslissingen een handtekening. De identiteit van de steller van de akte kan op geen enkele wijze worden afgeleid uit de bestreden beslissingen.

2.1.3. Verweerder heeft een nota met opmerkingen ingediend en stelt over het eerste middel:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten;*
- Artikel 52, §4, lid 5 van het Vreemdelingenbesluit.*

Er zou tevens sprake zijn van machtsoverschrijding.

Verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing behept is met een substantiële nietigheid, gezien zij geen handtekening draagt van de persoon die gemachtigd werd tot het nemen van een dergelijke beslissing.

Vooreerst laat de verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij geenszins de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan verantwoorden.

De vereiste van een handtekening is namelijk geen geldigheidsvereiste. Immers, een mondelinge beslissing is ook een aanvechtbare beslissing.

Zie in die zin:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (Rv.St. nr. 40466 van 23 september 1992), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon." (RvV nr. 9.580 dd. 07.04.2008)

Het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon.

In die zin:

"De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de vermelding 'Getekend voor de Minister ' evenals de naam en de Junctie van de persoon die de beslissing in naam van de minister heeft genomen. Verzoekster kan bijgevolg niet worden gevolgd dat het louter door het ontbreken van de handtekening niet duidelijk is door wie de beslissing genomen werd. De bestreden beslissing werd duidelijk genomen door attaché E.B., als gemachtigde van de minister." (RvV nr. 25.618 dd. 03.04.2009)

Verzoekende partij voert aan dat hij niet weet of de minister of zijn gemachtigde de bestreden beslissing heeft genomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de beslissing werd genomen “voor de Staassecretaris van Asiel en Migratie”.

Terwijl de bestreden beslissing gepaard gaat met een begeleidend schrijven van zelfde datum, uitgaand van de opsteller van de akte en gericht aan de burgemeester van Antwerpen, ondertekend door mevrouw M. V., attaché.

Bovendien werd er op dezelfde dag tevens een beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar ten aanzien van verzoekende partij genomen door attaché M. V.

De beslissing houdende een inreisverbod van drie jaar vermeldt expliciet dat “de beslissing tot verwijdering van 01.03.2022 gepaard gaat met dit inreisverbod.”

Hieruit blijkt duidelijk dat deze beslissingen samen werden genomen, logischerwijze door dezelfde attaché.

De bestreden beslissing werd dus genomen door een attaché, genaamd M. V., en dit in haar hoedanigheid van gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, bevoegd voor het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker kan niets anders voorhouden.

Dienstig kan nog verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 27.248 dd. 12.05.2009:

Uit het formulier van betekening en uit de stukken van het dossier met name het beslissingsformulier, blijkt dat de heer Y.V., attaché, de auteur is van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wordt de identiteit van de auteur wel vermeld, evenals zijn functie.

Verzoekster is op de hoogte van zowel de naam als de hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft getroffen. De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan ‘ondertekening’, niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. De stukken van het administratief dossier bevestigen dat de heer Y. V. als attaché de bestreden beslissing getroffen heeft. Er is dus geen probleem van toerekening van de bestreden beslissing aan een bepaalde persoon of onduidelijkheid over diens hoedanigheid, zodat de bevoegdheid van de steller van de akte wel degelijk kan nagegaan worden. Verzoekster betwist niet dat een attaché niet bevoegd zou zijn om de bestreden beslissing te treffen.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.4. De stelling van de verwerende partij overtuigt niet.

Het gegeven dat op dezelfde dag de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod nam, betekent nog niet dat deze zelfde ambtenaar ook besliste tot de afgifte van de thans bestreden beslissingen. Er kan onmogelijk worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zijn genomen door een hiervoor bevoegde ambtenaar, waardoor ook op deze grond een nietigverklaring van de bestreden beslissingen zich opdringt (cf. RvS 30 november 2006, nr. 165.304; A. WIRTGEN, *Raad van State - afdeling administratie: Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen*, Brugge, die Keure, 2004, 67-92).

In de mate dat de verwerende partij doelt op de brief van de attaché M. V. van 1 maart 2022, gericht aan de burgemeester, die de ondertekenaar was van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 1 maart 2022, wordt enkel gesteld dat “Deze aanvraag tot vestiging dient geweigerd te worden door middel van een bijlage 20 –hier bijgevoegd- met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar.” Uit deze bewoording blijkt niet duidelijk dat de opsteller van deze brief de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten nam. Het toevoegen van een beslissing in een instructie tot betekening is niet noodzakelijk hetzelfde als het nemen van een beslissing. De rechtspraak, waarnaar de verwerende partij verwijst, is niet dienstig voor dit geval. De arresten van de Raad kennen bovendien geen precedentswaarde

Verwerende partij slaagt er ter terechtzitting niet in duidelijkheid te scheppen over dit punt.

Voor het overige vindt de Raad in het administratief dossier, zoals het hem voorligt, geen enkele aanwijzing dat M. V. de bestreden beslissingen heeft genomen.

Het eerste middel is derhalve gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Op de overige middelen moet niet worden geantwoord vermits deze niet leiden tot een ruimere vernietiging.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 maart 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN